Ч. 237. Пятниця 1 падолиста (19 жовтня) 1912. Рік XXII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмініїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Президент міністрів ґр. Штірґк про війну на Балкані. — Балканьска війна.

Як звістно, президент міністрів ґр. Штірґк відповідав на передвчерашнім засіданю палати послів на інтерпеляциї німецких і ческих социялістів в справі воєнних подій на Балкані і їх впливу на загальне міжнародне положенє. Президент покликав ся на заяви, зложені в делеґациях найкомпетентнійшими особами, на основі котрих традицийний мировий характер австрийскої заграничної політики не змінив ся і також нинішна політика Австриї є зовсім мирова. (Оплески). Австро-угорска монархія проявила те своє мирове змаганє, коли ходило о вдержанє воєнних непорозумінь на Балкані. Супротив стану справи, який витворив вибух війни, заряд міністерства заграничних справ, в тісній злуці з нашими союзниками і в безнастаннім порозуміню з всіми иншими великими державами, буде старати ся співділати в даній хвили в цїли скорого полагодженя війни. Вислід дотеперішної виміни гадок каже надіяти ся, що ті змаганя поведуть ся і що буде можна і на дальше удержати для монархії благословенє мира.

З окрема що до далекосяглих бажань інтерпеляций п. Пернерсторфера і тов. в справі впливу на спільне правительство в цїли удержаня мира на всякий випадок, то бесідник може лише ще раз зазначити, що наш уряд заграничних справ певно не має зовсім зачіпних цїлий, мусить однак додати, — а ся замітка має очевидно загальне значінє, без взгляду на хвилеве положенє — що засада удержаня мира на всякий випадок і за всяку цїну не може бути підставою політики великої держави. Хоч би не знати як дуже руководила ся она мировими стремлїнями, то однак мусить думати про управнену охорону своїх власних інтересів.

Що до чутки, про яку згадано в запиті пос. Немеца, про мнимо заряджену в краю мобілїзацию, то президент по порозуміню з міродатними войсковими властями може заявити як найрішучійше, що доси не заряджено навіть скріпленя мирового стану нашого войска, а тим менше видано заряджения, які могли би мати характер мобілїзациї.

Велика битва між Турками і Болгарами між Адриянополем а Константинополем розпочала ся дня 29 с. м., т. є. ві второк в полудне і вела ся зі змінним щастєм до вчера вечером. Турецкі вчерашні телеґрами доносили о побідах Турків і о тім, що болгарска армія розпочала відворот на північ. Над раном однак наспіла така урядова депеша з Софії:

По дводневих борбах армія болгарска одержала повну побіду над головними турецкими силами, які в диким переполосі утікли в напрямі до Лїле Бурґас. Коли би та вість була правдива — а імовірно, що так є, бо доси болгарскі донесеня були все достовірні — то в такім случаю Болгари мали би вже вільну дорогу до Константинополя, а конець війни був би дуже близький. Тепер мабуть прийшла би пора на посередництво держав і дипломатичні переговори. Чим такі переговори скінчили сь би, годі наперед вгадувати, бо доси помимо впевнюваня про мировий настрій всіх европейских держав, ніхто на певно не знає, що котра держава думає зробити по цїлковитім розгромі Туреччини.

На середнім театрі війни Серби перенесли свою головну кватиру до Скоплїє, а передні войска їх займили міста Ґостивар і Прілеп на дорозі до Монастира. До Монастира прямують також Греки, що вчера займили місто Варію, по турецки Кариферів, над рікою Бистрицею. Відтак мають обі сполучені армії ударити на Солунь.

Зі Старої Заґори доносять до Frankfurter Zeitung під вчерашною датою: Нині відбуло ся велике благодарственне богослуженє в присутности короля і князів. Епископ звеличав царя Фердинанда, яко Богом післаного освободителя християн.

Один полонений турецкий офіцир, який тут находить ся, оповідав, що турецкі офіцири

26)

В новочаснім Вавилонї

або

Париж, его займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Дальше).

Крадежі в Люврі, Бон Марше і инших великих домах товарових в Парижи прибрали були в послїдних роках так великі розміри, стали були так часті, що властителї тих домів не виділи иншої ради, як лиш установити малу армію детективів. Вислід того в десятеро збільшеного стереженя закупників був незвичайний. Показало ся, що число справедших, так сказати би, фахових злодійок, був дуже малий; за то було дуже богато таких елеґантних і богатих дам, котрі не могли вдержати ся, щоби не потягнути якоїсь навіть дрібнички, котра бодай в першій хвили таке зробила на них враженє, так їм сподобала ся, що они не могли вдержати ся, щоби не дати волю своїй пристрасти.

Се мусїло здивувати не лиш самих властителів домів товарових і полїцию, але й кождого мислячого чоловіка. Питанє, длячого богаті дами так дуже крадуть, мусїло длятого насунути відповідь, що в з'явищи сім не щось иншого, як лиш проява якогось хоробливого стану душі, якась манія крадежі, отже — клептоманія.

Той здогад потвердили навіть деякі учені і се сталось причиною, що детективи в товарових домах дивлять ся пильно не лиш на пальцї дамам купуючим товари, але приглядають ся також і їх сукням і рухам. Колиб показало ся, що то якась бідна злодійка вкрала щось лиш на то, щоби вкрадений предмет зараз продати, то єї сейчас арештують і віддають в руки полїциї; коли же то якась елеґантна богата пані з дорогими перстенями на своїх довгих пальцях і щось ними потягнула, то єї не арештують, лиш аґент не спускає вже єї з ока і іде в слїд за нею аж до дому, там старає ся поговорити з нею і жадає, щоби она або вкрадену річ віддала, або за неї заплатила. Властитель дому товарового міг би таку богату злодійку ще крім того й запізвати до суду, але звичайно не робить того, щоби й свому інтересови не шкодити.

По найбільшій части однак, коли якусь елеґантну даму прихоплять на крадежі, значить ся, добачать, що опа якусь річ сховала — бо елеґантна дама преці не „краде“ — то приступає до неї склепова надзирателька і просить єї зайти до недалекої комнатки, а зайшовши там, взиває єї до відданя вкрадених річий. Коли же злодійка випирає ся, то склепова дама робить у неї ревізию і звичайно відобравши вкрадені річи, пускає елеґантну даму на волю, бо то — клептоманка. Длячого тоті великі пані майже без винмки випускають на волю, підчас коли неодного бідака, котрий нераз не з якоїсь манії, але з голоду і нужди допустив ся крадежі, засуджують на тяжку вязницю, то справедливо мислячому чоловікови не може якось поміститн ся в голові.

Париске шматярі.

Коли ідемо з париской опери і переходимо італїяньским бульваром, впадає нам в очи живописне тло бічної улицї, званої Ляфіт. Понад коринтийским підсїнєм каплицї „Нотр Дам де Льорет“ (Льоретаньскої Матери Божої) піднимає ся мов би якийсь замок у воздусї біла як снїг будівля базилїки „Сакре Кер“ (Сьвяте Серце), що піднимає ся на вершку горба Монмартр. Обі ті церкви виглядають здалека так, мов би они творили разом якийсь один величавий будинок. То з'явище, ніби якась фата морґана, єсть так принадне, що чоловіка мимо волї бере охота покинути той бульвар, де серед глоти ледви на кілька кроків видко, і придивити ся близше тому образови, який так величаво представляє ся на Монмартрі.

Чим близше ідемо до тої цїли, тим буденнійші стають враження найблизшого окруженя а чим висше виходимо на Монмартр в ту сторону як базилїка „Сакре Кер“, тим біднїйші, тим бруднїйші і тим більше понурі показують ся улицї. Старі, давно на завалене призначені части „передмістя Монмартр“, осідок

навіть не знали, що Турків напали з чотирох сторін. Вояки стратили зовсім відвагу, коли случайно довідали ся про правдиве положенє. Щоденною їх поживою є фунт чорного хліба. Християньскі вояки, котрих приділено до фронту, стріляли мало, а й Болгари не шкодили їм, коли їх лише пізнали.

„Reichspost“ доносить з Букарешту, що пятий корпус румуньскої армії стоїть вже на воєнній стопі. Загальна мобілізация не буде на разї переведена, однак в найблизших днях буде румуньска армія в поготові, в силі 200.000 людий. Має се бути пересторогою, що Болгария мусить числити ся з Румунією на случай розділу Туреччини.

Дальше подає „Reichspost“ інтервю з румуньским дипльоматом Креанґу, котрий заявив, що Румунія не може позволити на те, аби стратила свій вплив через побільшенє Болгарії. Тому, що Румунія не може надіяти ся, щоби Болгария добровільно віддала їй Рущук і Варну, длятого Румунія мусить сама відповідно забезпечити ся; иншими словами сказав сей дипльомат, що Румунія готовить ся до оружного виступу против Болгарії.

Воєнний марш румуньскої армії на полудни краю змінив би о стілько стратеґічне положенє Болгарії, що Болгария мусїла би відослати свої войска для оборони північної границї своєї держави. Тепер мала би Болгария для такої цїли лише ті войска, що находять ся на побережу Чорного моря та перешкоджують Туркам висідати на сушу, і резерву, що є в глубині краю. Але тепер — перед рішаючою битвою з Туреччиною — годі думати, щоби Болгария схотїла ослаблювати свою операцийну армію відосланєм войск на північний фронт. Що румуньска мібілізация потривала би яких два тиждні час, в якім Болгария може покінчити війну з Туреччиною, то румуньска мобілізация не мала би на цїли безпосередного загроженя; она відбула би ся радше для забезпеченя інтересів королївства на всякий случай.

Румуньска армія, що на мировій стопі виносить 95.000 людий, досягає на випадок війни числа 250 тисяч людий, що складає ся з пяти корпусів. Релятивно високий мировий стан, високе образованє, знамените узброєнє, доцільні пляни войскової управи все поширяти і удосконалювати орґанізацию, та спосібний і хоробрий войсковий материял дають румуньскій армії становище першорядного чинника на Балканї.

Новинки.

Львів, 31 жовтня 1912.

— Концерт у Львові. Дня 3 падолиста відбуде ся в салї „Народного Дому“ у Львові концерт при ласкавій співучасти Вп. п. п. Ф. Кребса, проф. В. М. Інститута, М. Гарасевича артиста співака, Н. Кміцикевичівної, елевки В. М. Інститута, Тов. „Львівский Боян“ і „Бандурист“. Початок о 7 год. вечером. Чистий дохід призначений на бурсу в Яворові. 5 прц. на „Рідну Школу“.

— Іменованя. П. Намістник іменував канцелїста Намістництва Ст. Вавржковича, канцелїстом при ц. к. загальнім заведеню розслїдів средств споживних в Кракові. — Львівский висший суд кр. іменував официяламі канцелярийними канцелїстів Ів. Моду в Любачеві, Марк. Бр. Леґоцкого в Дрогобичи, Якова Дав. Штрайта в Коломиї і Боруха Шебля в Чорткові, всїх з полишенем в дотеперішних місцях службових.

— Огонь. Дня 25 с. м. в ночи вибух з незвістної причини в стодолї Людвика Риріха в Королївцї під Лешневом огонь, котрий знищив будинки мешкальні і господарскі 3 селян враз в цїлим сегорічним добутком, знарядами рільничими і всею домашною знадобою. Крім того згоріли 4 штуки безрог. Загальна шкода виносить 15.000 К і була в части обезпечена.

— Поминальне Богослуженє за упокій душі бл. п. дра Тадея Соловія відправить ся в суботу 2 падолиста о год. 8 в Преображеньскій Церкві заходом Виділу Товариства „Руско-Україньска Бурса ім. Митр. гр. А. Шептицкого у Львові“.

— Скритоубийство. З Жовкви доносять: В ночи з 25 на 26 жовтня с. р. убито в громадї Глиньску тамошного селянина 40-лїтного Мих. Рутковского кількаразовим ударом в голову якимсь острим знарядом. Тїло Рутковского знайдено дня 26 жовтня в якійсь ямі межи бараболями. Розведені жандармерию доходженя виказали, що того злочину допустили ся з особистої ненависти до убитого два паробки іменем Цицкевич і Воропянка, котрих арештовано і відставлено до тутешного суду.

— Не хотячи сестру застрілив. З Долини доносять: Іван Рибчак, син Николи в Сваричеві чистив сими днями револьвер так неосторожно, що один набій вистрілив і поцілив в око 5-лїтну сестричку Рибчака Марійку, яка коло него бавила ся. Дитина сейчас померла.

— Чия власність? Львівскій полиції донесено, що в уряді громадскім в Звенигородї зложено сім диванів, котрі жандармерия відобрала від тамошного паробка Івана Головатого. Головатий каже, що знайшов їх на дорозї ведучій до Сихова.

— Убийство. Дня 24 жовтня — як доносять з Рави — незвістний виновник застрілив М. Зелїньского, побережника на обшарі двірскім в Гійчу, маєтности п. Обертиньского. Тїло знайдено дня 25 жовтня по полудни в лїсї у віддалї 1 кільометра від лїсничівки. Жандармерия слїдить за виновниками.

— Курси для неграмотних у Львові. Пригадуємо, що вписи на науку для дорослих неграмотних відбувають ся в недїлї від год. 3 пополудни в школї ім. Шашкевича при ул. Скарбківскій ч 26 і в читальнях „Просьвіти“ пл. сьв. Юра 5 і ул. сьв. Петра ч. 11. Наука починає ся в недїлю дня 3 падолиста і буде відбувати ся кождої недїлї і

всїлякої нужди, заступають дорогу до величавої базиліки. То якесь воздушне з'явище, що видко було в улици Ляфіт, десь щезло мов той блудний огник над якимсь багном. Здивований і перепуджений оглядаєсь чоловік довкола себе: доми, що вже розлазять ся, — вікна, при котрих віконницї висять викривлені на боки, а діри в них позаліплювані папером або позатикані шматами всїлякої краски — двері, коли ще є де які, ледви ще якось висять на завісах а замків в них нема. Тут очевидно не боять ся злодіїв.

Вузкі улиці, повні болота, позаставлювані наладованими і порожними візками. На право і ліво вздовж стїн домів лежать купи шмат і лахів, кости, бляшані коробки і сьміте та гній всїлякого рода. Знаходимо ся тепер на передмістю шматярів. Серединою улиці глубоким ровом пливе якась чорна, липка гноївка. Перед своїми дверми лежить якийсь з тутешних мешканців, сивий дїд; він поклав голову на купу шмат а ноги спустив в рів і спить. Перед ним стоїть єго візок повен всїляких відпадків. Він якраз вернув а ще не виспав ся. то тепер досипляє. Небавком буде вже полудне а він від 4 години досьвіта на ногах, перешукував скрині зі сьмітєм та відпадками перед домами.

Кілька домів дальше якась жінка в яскраво червоній блюзцї, окружена своїми троєма, напів нагими дїтьми, порає ся коло свого візка і щось здоймає з него. Аж ось якийсь хлопчина, лїт може зо шість, котрого цїле одїнє складає ся з підтяток старої спідницї, підносить з велкою радостию якийсь предмет, котрий очевидно вже для себе призначив. То якась поломана забавка, але очевидно походить з якогось паньского дому. Підходжу до тої сцени і даю дїтем по кілька сотиків — „Merci“ (мерсі) — каже жінка. — „Він вже, як видите, добре помагає, „il sait trier“ (іль се тріє — він уміє перебирати), — знає ся вже на своїм ремеслї. А хибаж котрий стан такий нужденний, в котрім би мала дитинка не мала своєї радости?! Тут дитина скоро лиш зачне бігати, вичуєсь охотно ремесла своїх родичів: на візках знаходить зрана свої забавки а часто й свою поживу. Підчас коли я з жінкою розмавляю о єї ремеслї, найменша дитина, трилїтне замащене, аж чорне хлопятко знайшло собі лупинку з помаранчі і вже хапчиво пхає її до рота. — Бійтесь Бога! — кажу мимоволї і приступаю до дитини. — Нічо не шкодить! — відзиваєсь жінка і махає рукою на знак, щоби я лишив дитину в спокою а рівночасно витягає зпоміж позбираних на сьмітю річий якесь мясо завинене в папір з ґазети. — „Ми шматярі, живимось як можемо!“ З тими словами йде до своєї хати а я виджу крізь вікно в партері, як она то якесь мясо, знайдене очевидно десь в сьмітю, розвиває з приліпленої до него ґазети і кидає до горшка на припічку.

Отже тут живуть люди, що живлять ся останками мяса, ярини та кістками призбираними на сьмітю! Їх одїж походить з того самого жерела, хоч часами знайдуть ся й такі річи, які їм дарує хтось із служби. Чоловікови аж гидко робить ся на вид того всего і я іду дальше.

Якийсь понурс споглядаючий чоловік в широких оксамітних шараварах потолочує в скрини з цїлої сили якийсь ґазетний папір. Гуртівники платять за сто кільо того паперу 1 франк 25 сантимів (1 К 18 сот.). В скрини побіч спаковані вже шмати, з котрих будуть папір робити. Перед тими скринями лежить купа старого зелїза і міди; то перетоплять і з того буде знов в иншій формі якась поміч для людий. Вхід до найблизшого дому завалила купа якихсь старих, подертих черевиків, що знов повандрують до торговельника скірами. На иншім місци величезна купа бляшаних коробок з консервів і сардинок займає половину улиці; їх відставляють фабрикантам забавок. То все самі жерела доходу шматярів, котрі свій товар відставляють гуртівникам. А ті гуртівники дорабляють ся нераз і великих маєтків.

Купи костий посортовані після всїлякої якости творять скарби иншого з тутешних жителів. На вузкім подвірю стоять цїлі ряди міхів з посортованими кістьми а якась старуха, що дрожачими руками порпає ся в тих міхах, пояснює менї, до чого ті кости. Ті, з котрих виварено зупу, роблять колодки до ножів та ручки всїлякого рода; з товстїйших, не виварених, роблять желятину або виварюють на карук. Лупинки з помаранч і цитрин платять по одному су (5 сантимів або $4^1/_2$ сотика) за пів кільо. Они служать до фабрикациї спіритусу. Старуха показала менї одну скриню таких лупинок а того було досить, щоби менї на цїле житя відхотїло ся всїх фабрикованих сирупів.

Я вернув назад і зійшов ся з тим старим, що перед тим спав коло рова а тепер якраз полокав якусь бляшанку в тій гноївцї, що плила ровом. Він розповів менї, що послїдної зими помер на тій улици хлопчище, бо наїв ся хлїба витягненого із сьмітя, котрий був намащений трійлом на щури. Якась жінка померла від рани, яку зробила собі острим кантом бляшанки від консервів. Такі случаї бувають досить часті: Найменше задрапленє може бути небезпечним — говорив старий — бо ми живемо серед тисячів небезпечних зараженя. Але наші люди по найбільшій части не знають того і набирають ся коли вже не смерти то поганої хороби а відтак спихають вину на якийсь нещасливий случай.

Тимчасом улица оживила ся, жителї пообідавши повиходили з домів і я міг побачити, що майже всї мужчини, жінки і дїти були або каправі або мали на тїлї якісь рани. Я чим скорше винїс ся із сего передмістя біди й нужди. Длячого лиш так пишний дім Божий мусїв станути на сїм місци людскої нужди!

(Дальше буде).

сьвята від год. 3—5 попол. в кождім з повисших льокалїв.

Научені досьвідом попередних лїт, що наука на курсах сильно терпить головно через те, що в часї науки прибувають щораз сьвіжі учасники, з якими треба на ново починати науку, звертають ся провідники курсів до п. п. службодавцїв з просьбою, аби поучили о тім неграмотну службу, а також, аби зволили припильнувати точного ходженя на лекциї, які починають ся все о год. 3 по полудни.

— Визискуванє галицких еміґрантів в Сполучених Державах Америки. Після надходячих заєдно до ц. к. Міністерства торговлї вістий перебуває в Сполучених Державах Америки якесь число походячих з Галичини австрийских горожан, котрих званем і жерелом заробкованя єсть — визиск галицких переселенцїв.

Особи ті по більшій части виконують в той спосіб свою мантійску роботу, що — хоч звичайно суть лиш властителями аґентур продажи карт корабельних або покутними писарями — оголошують ся в виходячих в Америцї польских ґазетах яко „публичні нотарі" або „приватні банкіри" і в тих оголошенях захвалюють готовість служити своїм землякам помочию і радою у всїх правних справах з области австрийского і американьского права, як також обіцюють виєднати пільги що до обовязку ставити ся до войска або служби войскової або навіть в повні увільнити від войскової служби і т. д.

Скоро же лиш зможуть в хитрий спосіб — часто через представленє ніби то добрих зносин з ц. і к. консулятами — позискати довірє наших недосьвідних переселенцїв, визискують то довірє в найріжнороднїйший спосіб.

І так загально звістною єсть річию, що ті визискувачі спроневірюють передані їм до переховання або відосланя до краю гроші, на що переселенцї часто жалують ся. Не менше часто бувають також случаї, в котрих ті визискувачі посередничать переселенцям в позбуваню (продажи) їх батьківщини а відтак яко їх повновласники спроневірюють зложену цїну купна або також витуманюють через заключуванє мантійских контрактів купна продажи від цїни купна ґрунту від того, котрий готов купити і в той спосіб виставляють єго на процеси з властителями ґрунту і т. п.

Правне поступованє в таких случаях стрічає часто в Америцї трудности або й єсть навіть неможливе, а в особенности з тої причини, що при тім поступованю єсть потрібна присутність сьвідків з Галичини, котрих ставленє перед американьскими судами єсть з натури річи звичайно получене з великими трудностями.

В виду обставин, що в послїдних часах значно збільшила ся того рода шкідлива і на страти наших горожан виставляюча діяльність згаданих мантїїв, ц. к. Намістництво внаслїдок рескрипту ц. к. Міністерства торговлї з дня 18 вересня 1912 ч. 26.781 ex 1912, а в слїд окружників Президиї ц. к. Намістництва з дня 16 вересня 1910 ч. 14 597/pr. і з дня 9 сїчня 1911 ч. 50/pr. повідомляє о тих подрібностях і поручає поучити і остеречи тамошне населенє у відповідний спосіб перед того рода визискувачами та поручає єму як найбільшу осторожність іменно же при заключуваню контрактів купна-продажи ґрунту через посередників з тамтої сторони океану.

— Нещаслива пригода з самоїздом. З Рогатина доносять, що управитель тамошного староства п. Станислав Потоцкий їдучи самоїздом з Чесник до Рогатина, став ся жертвою нещасливої пригоди. Внаслїдок ховзкої дороги і значної єї стрімкости не могли колеса самоїзду як слїд функціонувати і самоїзд зачав нараз сунути ся взад. При сходї гори вдарив об поруче при дорозї, переломив єго, а тодї п. Потоцкий випав і дістав ся під колеса. Лїкарі стверд ли зломанє двох ребер і нарушенє легких. Слуга, котрий їхав зі старостою, вискочив ще в пору із самоізда.

— Крадежі і арештованя. В ночи з вітрка на середу вкрадено з магазину Стан. Вроньского 3 футра вартости 1.800 К. Може тому самому злодієви подобала ся шапка з кримских баранів на голові Івана Волчака, бо він здер єму єї з голови і втік.

Перед кількома тиждиями обікрадено склеп ножівника Кійовского, при площи Бернардиньскій і зроблено єму шкоду на звиш 2000 К. Перед кількома днями довідав ся п. Кійовский від торговельного аґента Зайфельда, що в Раві рускій ходить якийсь чоловічок і продає бритви з фірмою Кійовского. П. Кійовский поїхав до Рави і при помочи жандармериї вислїдив виновника крадежі Хаїма Заца. По переведеній ревізиї в хатї Заца, де знайдено ще 80 бритов, жандармерия віддала злодія в опіку місцевого поліцияна, котрий однак був на стільки необачний, що дав Зацови втечи.

Поліция арештувала шлюсарского термінатора Станислава Кусьнїржа, котрий в ночи з понедїлка на второк вломив ся до склепу Софії Гавзірерової при ул. Городецкій ч. 83 і вкрав всїлякі товари блаватні. В мешканю Кусьнїржа знайдено всї вкрадені предмети.

Телеґрами.

Відень 31 жовтня. На засїданю Кола польского заявив презес Лєю, що в цїли представленя розмірів елементарної катастрофи і звернення уваги правительства на потребу широко начеркненої акциї ратункової в нашім краю відбула президия Кола з президиєю руского клюбу конференцию з правительством, репрезентованим через президента міністрів ґр. Штірґка, міністра справ внутрішних Гайнольда, міністра скарбу Залеского і міністра для Галичини Длуґоша. Вислїдом тої конференциї була заява правительства, що оно готове удїлити значної помочи а в особенности скорої помочи для повітів, іменно же гірских повітів, в котрих населеню грозить голод.

Софія 31 жовтня. (Аґ. болгарска.) Болгари заняли Лїле Бурґас.

Константинополь 30 жовтня. Год. 7 вечером. Публика в Стамбулї з великою нетерпеливостию вижидає воєнних вістий. Цїла увага звернена на донесеня з Адріянополя і вісти о борбах під Візою і Лїле Бурґас. Депеші з иньших сторін, де веде ся війна, просто не інтересують людий.

Год. 8 вечером. Після вістий, які мали наспіти від міністерства війни о випадї Турків з Адріянополя, мали Турки гнати ся за Болгарами аж до Лефке і Іскідару недалеко границї.

Константинополь 30 жовтня. Год. 8 вечером. Зачувати, що як в кермуючих кругах турецких так і в балканьских державах зачинає зазначувати ся якась мирова тенденция. Думають, що теперішна хвиля надає ся до проби приготовленя терену для мира і вказують на то, що закінченє війни було би не лиш в інтересї ведучих війну, але й в інтересї цїлої Европи.

Атини 30 жовтня. Місто Мецово, на спадах гір Піндус в Епірі, Турки спалили. Вість та викликала в цїлій Грециї велике огірченє, бо з того міста походить богато визначних Греків.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 30 жовтня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	638·—	648·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	395·—	405·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	508·—	518·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	465·—	475·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	93·50	94·20
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	94·80	95 50
4% листи застав. Банку краєв. .	85·50	86·20
Земельний Банк гіпотечний Львів	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	90·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	84·80	85·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96 30	97·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	92 —	92 70
Зелїз. льокальн. „ 4% по 200 К.	82·70	83 40
Позичка краєва 4% з 1893 р. .	84 70	85 40
„ „ 4% з 1908 р. .	82·70	83 40
„ м. Львова 4% по 200 К .	84 80	85·20
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста . . .	52 —	58·—
Угорскі черв. хреста . . .	31·75	37·75
Архік. Рудольфа 20 К.	82 —	88 —
Базиліка 10 К	27·25	31·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·46	11·49
Рубель паперовий	2·54	2 55
100 марок нїмецких	117·87	118 07

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).